

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Hany Veberové a soudců Mgr. Marka Bedřicha a JUDr. Jitky Hroudové v právní věci žalobce:

žalobce: **J. M.**

zastoupen Mgr. Petrem Václavkem,
advokátem se sídlem Opletalova 25, Praha 1

proti

žalované: **Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců**
se sídlem náměstí Hrdinů 1634/3,
Praha 4

v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 4.12.2018 čj: MV-126700-4/SO-2018

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

Žaloba

1. Žalobce se žalobou, podanou u Městského soudu v Praze, domáhal přezkoumání a zrušení rozhodnutí žalované ze dne 4.12.2018 čj: MV-126700-4/SO-2018, kterým bylo zamítnuto jeho odvolání a potvrzeno usnesení Ministerstva vnitra ze dne 29.8.2018 čj: OAM-10166-11/TP-2018 o zastavení řízení ve věci žádosti žalobce o vydání povolení k trvalému pobytu. Žalobce namítal nesprávné právní posouzení, kdy prvostupňový správní orgán pochybil, jestliže řízení o žádosti žalobce zastavil místo toho, aby vydal meritorní rozhodnutí. Žalovaná se dopustila stejného pochybení, když tento postup svým rozhodnutím aprobovala. Správní orgány setrvaly na své argumentaci, že žalobce podal žádost o povolení k trvalému pobytu podle § 68 zákona o pobytu cizinců, nebylo však zkoumáno, zda nejsou splněny podmínky podle § 66 odst. 1 písm. b) tohoto zákona. Žalobce v tiskopise žádosti v kolonce „účel pobytu“ neoznačil § 68 zákona, pouze uvedl „po pěti letech pobytu“. Ačkoliv to evokuje účel pobytu podle § 68 odst. 1 zákona o pobytu cizinců, nelze odhlédnout od toho, že žalobce je právně neznalým cizincem, v řízení před správním orgánem nebyl právně zastoupen. Z tiskopisu žádosti lze dovodit pouze to, že žalobce za důvod své žádosti považuje to, že na území pobývá již pět nebo víc let. Správní orgán měl vícero možností, jak žádost posoudit, nelze se omezit pouze na důvody podle § 68 zákona o pobytu cizinců. Správní orgán se nepokusil zjistit stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, v odůvodnění napadeného rozhodnutí žalovaná jen uvedla, že cizinec nedoložil, v čem spatřuje důvody hodného zvláštního zřetele. Odůvodnění je v rozporu s § 68 odst. 3 správního řádu nedostatečné. Žalovaná měla posoudit splnění podmínek pro vydání povolení k trvalému pobytu nejen podle § 68 zákona o pobytu cizinců, ale i podle jiných ustanovení, ke kterým mohl důvod pro podání žádosti označený v tiskopise směřovat. Žalovaná se nevypořádala s namítaným porušením ustanovení § 31 odst. 1, § 4 odst. 1 správního řádu. Žalobce je přesvědčen, že podle § 66 odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců lze povolení k trvalému pobytu vydat, jestliže o vydání tohoto povolení žádá z jiných důvodů hodných zvláštního zřetele. Tyto důvody jsou dány s přihlédnutím k tomu, že žalobce pobývá na území déle než pět let, na území pobývá na základě fikce pobytu platnosti víza strpění a to z důvodu, že správní orgány byly v jeho věci nezákonně nečinné. Uvedl, že pobývá na území nepřetržitě od roku 2007, za tu dobu se v České republice integroval, dorozumí se českým jazykem na velmi dobré úrovni. Dále vznesl námitku přepjatého formalismu, který je konstantně judikaturou označován za nezákonný a v rozporu s ústavními principy demokratického právního státu. Při výkladu a aplikaci právních předpisů nelze opomenout jejich účel a smysl, je nutno vycházet z individuálních skutečností každého jednotlivého případu. Prostřednictvím nesprávného nezákonného postupu správního orgánu prvního stupně, tedy v důsledku procesního ustanovení namísto vydání meritorního rozhodnutí se správní orgány účelově vyhnuly své zákonné povinnosti zakotvené v § 174a zákona o pobytu cizinců, to že rozhodnutí musí být přiměřené, vyplývá též z ustanovení § 2 odst. 4 správního řádu a mezinárodních závazků České republiky, zejména článku 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod. Žalobce poukázal na rozsudek Krajského soudu v Plzni ze dne 28.3.2017 čj: 57 A 6/2016 – 81 s tím, že správní orgány pochybily, pokud se nepokusily skutkové okolnosti pro posouzení přiměřenosti zjistit z úřední povinnosti, ani neprovedly tak základní úkon, jako je výslech žalobce. Dále poukázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 25.5.2016 čj: 1 Azs 81/2016-33, podle něhož je přiměřenost dopadu rozhodnutí nutno zkoumat nejen ve vztahu k žadatelům, ale také ve vztahu k jejich rodinným příslušníkům. Pokud meritorní rozhodnutí neobsahují úvahu o přiměřenosti rozhodnutí, nedošlo k porušení jen ustanovení § 174a zákona o pobytu cizinců, ale též

k porušení § 3 správního řádu. Ze všech uvedených důvodů žalobce navrhl, aby soud napadené rozhodnutí zrušil a věc vrátil žalované k dalšímu řízení. Současně s podanou žalobou podal žalobce návrh, aby byl žalobě přiznán odkladný účinek.

Vyjádření žalované.

2. Žalovaná ve vyjádření k žalobě uvedla, že žaloba nepřináší žádnou novou argumentaci, odkázala na odůvodnění napadeného rozhodnutí a navrhla zamítnutí podané žaloby.

Jednání u soudu.

3. Při jednání u Městského soudu v Praze setrvali účastníci řízení na svých stanoviscích. Zástupce žalobce s odkazem na písemné vyhotovení žaloby uvedl, že napadené rozhodnutí je nezákonné a zdůraznil námitku jeho nepřezkoumatelnosti. Zástupce žalované odkázal na písemné vyjádření k žalobě a odůvodnění rozhodnutí. Nebyl důvod pro to, aby žalobce byl vyzýván k upřesnění důvodu žádosti žalobce o pobyt, tento důvod byl uveden. Navíc žalobce netvrdil v průběhu správního řízení žádné důvody zvláštního zřetele hodné, proto nebyly splněny podmínky pro to, aby byla žádost posuzována podle jiného ustanovení než je § 68 zákona o pobytu. Zdůraznil, že žalobce po celou dobu, kdy pobývá na území ČR, nedisponoval žádným povolením k pobytu, vždy se zde zdržoval jen na základě víza za účelem strpění.

Obsah spisu

4. Z obsahu spisového materiálu je zřejmé, že žalobce podal dne 19.7.2018 žádost o vydání povolení k trvalému pobytu. Jako účel pobytu na území uvedl „po pěti letech pobytu“.
5. O této žádosti bylo rozhodnuto usnesením Ministerstva vnitra, odboru azylové a migrační politiky ze dne 29.8.2018 čj: OAM-10166-11/TP-2018 tak, že správní řízení se zastavuje podle § 169r odst. 1 písm. c) zákona č. 326/1999 Sb., neboť žádost byla podána na území, ačkoliv k tomu nebyl účastník řízení oprávněn. V odůvodnění prvostupňový správní orgán konstatoval, že žalobce podal žádost o vydání povolení k trvalému pobytu podle § 68 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů ve znění pozdějších předpisů (dále „zákon o pobytu cizinců“). Uvedl, že podle § 69 odst. 5 tohoto zákona může žádost o povolení k trvalému pobytu podle § 68 odst. 1 podat ministerstvu cizinec, pokud pobývá na území nepřetržitě pět let a v době podání žádosti pobývá na území buď na základě povolení k dlouhodobému pobytu, nebo na základě dokladu vydaného k pobytu na území podle zvláštních právních předpisů nebo během lhůty k vycestování stanovené z důvodu ukončení přechodného pobytu rodinného příslušníka občana Evropské unie uvedené v § 87f odst. 5. Žalobce tyto podmínky nesplňuje, neboť pobývá na území na základě víza strpění pobytu. Bylo konstatováno, že žalobce podal žádost o vydání povolení k trvalému pobytu podle § 67 zákona o pobytu cizinců dne 4.3.2013, tato žádost byla zamítnuta rozhodnutím ze dne 18.10.2013 pro nesplnění podmínek. Proti tomuto rozhodnutí podal žalobce odvolání, současně na základě jeho žádosti mu bylo uděleno vízum za účelem strpění pobytu na území s platností do 3.9.2013, následně byla na základě dalších žádostí vydána stejná víza, jako poslední bylo vydáno vízum za účelem strpění podle § 33 odst. 1 písm. d) zákona o pobytu cizinců

s platností do 31.8.2015. Dne 10.8.2015 podal žádost o dlouhodobý pobyt občana třetího státu za účelem strpění pobytu, o této žádosti nebylo pravomocně rozhodnuto, žádné další pobytové oprávnění nebylo účastníku řízení vydáno. Žalobce tedy nesplňoval žádnou z podmínek uvedených v § 69 odst. 5 zákona o pobytu cizinců, protože v době podání žádosti pobýval na území na základě povolení k vízovému pobytu za účelem strpění, které se považuje za platné podle § 47 odst. 2 zákona o pobytu cizinců. Proto bylo podle § 169r odst. 1 písm. c) zákona o pobytu cizinců řízení zastaveno.

6. Proti tomuto rozhodnutí podal žalobce odvolání, ve kterém argumentoval v podstatě shodně, jako v následně podané žalobě. O odvolání rozhodla žalovaná Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců žalobou napadeným rozhodnutím ze dne 4.12.2018 čj: MV-126700-4/SO-2018 tak, že odvolání zamítla a odvoláním napadené usnesení o zastavení řízení potvrdila. V odůvodnění žalovaná konstatovala dosavadní průběh správního řízení. Konstatovala, že v řízení o žádosti ze dne 12.2.2015 o vydání zaměstnanecké karty bylo pravomocně zastaveno. K nyní projednávané žádosti žalovaná uvedla, že v kolonce 15 žalobce uvedl k účelu pobytu dobu pěti let, současně doložil doklady, které jsou náležitostmi k žádosti podle § 68 zákona o pobytu cizinců. Žalovaná tedy nemá pochybnosti o tom, že žalobce podal předmětnou žádost právě podle ustanovení § 68 zákona o pobytu cizinců. V průběhu řízení účastník netvrdil ani nedokládal žádné další náležitosti, které by alespoň indikovaly, že by mělo jít o podání žádosti, která měla být posouzena podle § 66 odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců. Žádné konkrétní skutečnosti, kromě vyjádření, že na území pobývá 11 let, dorozumí se česky a má zaměstnání, v čem spatřuje důvody hodné zvláštního zřetele pro vydání povolení k trvalému pobytu. Žalovaná neshledala, že by bylo rozhodováno přepjatě formalisticky. Byly posouzeny individuální okolnosti žádosti žalobce. Poukázala na důvodovou zprávu k zákonu č. 222/2017 Sb. se zdůrazněním, že cílem navrhované úpravy § 68 a § 83 bylo odstranit některé přetrvávající nejasnosti ohledně výkladu těchto ustanovení s tím, že podmínky mají být splněny ke dni podání žádosti. S odkazem na směrnici Rady 203/109/ES o právním postavení státních příslušníků třetích zemí, kteří jsou dlouhodobě pobývajících rezidenty, poukázala na článek 4 odst. 1 směrnice s tím, že se nezapočítává do doby nutné pro získání povolení k trvalému pobytu v rámci víza pobytu nad 90 dnů za účelem strpění pobytu na území, resp. takový pobyt bude cizinci započítáván pouze v případě, že posléze získá též povolení k dlouhodobému pobytu za tímto účelem. Žalobce však povolení k dlouhodobému pobytu za účelem strpění nedisponuje a na území pobývá na základě fikce. Proto má žalovaná za to, že žalobce nebyl oprávněn k podání žádosti podle § 68 odst. 1 zákona o pobytu cizinců, protože v době podání žádosti nepobýval na území na základě povolení k dlouhodobému pobytu podle § 69 odst. 5 písm. a) zákona ani na základě dalších dokladů nebo skutečností, které jsou uvedeny v ustanovení § 69 odst. 5 písm. b) a písm. c) zákona o pobytu cizinců. Přiměřenost dopadu do soukromého nebo rodinného života se posuzuje v případech zamítnutí žádosti, nikoliv při postupu podle § 169r odst. 1 písm. c) zákona o pobytu cizinců, usnesení o zastavení řízení rozhodnutím procesní povahy, správní orgán není povinen zkoumat přiměřenost dopadu rozhodnutí do soukromého a rodinného života cizince.

Posouzení důvodnosti žaloby

7. Městský soud v Praze přezkoumal na základě podané žaloby napadené rozhodnutí z hlediska námitek v žalobě uvedených, neboť jejich rozsahem je soud vázán (§ 75 odst. 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s.ř.s.“).
8. Podle ustanovení § 68 odst. 1 zákona o pobytu cizinců *„povolení k trvalému pobytu se na žádost vydá cizinci, který ke dni podání žádosti pobývá na území nepřetržitě po dobu nejméně pěti let“*.
9. Podle ustanovení § 65 odst. 5 zákona o pobytu cizinců *„žádost o povolení k trvalému pobytu podle § 68 odst. 1 podává cizinec ministerstvu, pokud na území pobývá nepřetržitě pět let a v době podání žádosti pobývá na území a) na povolení k dlouhodobému pobytu, b) na základě dokladu vydaného k pobytu na území podle zvláštního právního předpisu nebo c) během lhůty k vycestování stanovené z důvodů ukončení přechodného pobytu rodinného příslušníka občana Evropské unie uvedeného v § 87f odst. 5“*.
10. Podle § 69r odst. 1 písm. c) zákona o pobytu cizinců *„usnesením se také zastaví řízení o žádosti, jestliže cizinec podal na území žádost o povolení k dlouhodobému nebo trvalému pobytu, ač k podání žádosti na území není oprávněn“*.
11. Podle ustanovení § 47 odst. 4 zákona o pobytu cizinců *„pokud doba platnosti víza k pobytu nad 90 dnů nebo povolení k dlouhodobému pobytu uplyne před rozhodnutím o žádosti o vydání povolení k dlouhodobému pobytu nebo prodloužení doby jeho platnosti, ačkoliv žádost byla podána v souladu s podmínkami uvedenými v odst. 1 – 3, považuje se vízum nebo povolení k dlouhodobému pobytu za platné do doby nabytí právní moci rozhodnutí o podané žádosti.“*
12. Podle § 66 odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců *povolení k trvalému pobytu se bez podmínky předchozího nepřetržitého pobytu na území vydá cizinci, který o vydání tohoto povolení žádá z jiných důvodů hodných zvláštního zřetele*.
13. Z obsahu podané žaloby vyplývá, že základní námitkou žalobce je námitka o tom, že žádost neměla být posouzena podle § 68 zákona o pobytu cizinců, nýbrž podle § 66 odst. 1 písm. b) tohoto zákona. Tuto námitku neshledal soud důvodnou.
14. Z podané žádosti o povolení k trvalému pobytu je nepochybně patrné, že žalobce podával žádost, v níž jako účel pobytu označil „po pěti letech pobytu“. Ze zákona o pobytu cizinců pak vyplývá, že v části, v níž je upraveno povolení k trvalému pobytu, je jediným ustanovením, které zmiňuje pětiletý pobyt na území České republiky, je ustanovení § 68 odst. 1 tohoto zákona. Proto zcela v souladu s obsahem podané žádosti o povolení k trvalému pobytu správní orgány posoudily žádost jako žádost o udělení trvalého pobytu podle zmíněného ustanovení § 68 zákona o pobytu cizinců.
15. K tomu, aby posuzovaly žádost podle § 66 odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců, nebyl žádný důvod, protože žalobce v podané žádosti žádný jiný důvod, než pobyt po dobu pěti let neuváděl a netvrdil. Navíc povolení podle § 66 odst. 1 zákona o pobytu cizinců se vydává v případech, kdy není splněna podmínka předchozího nepřetržitého pobytu na území. Jestliže tedy žalobce tvrdil, že pobývá na území po dobu pěti let, o to víc platí, že nebyl žádný důvod k tomu, aby správní orgány posuzovaly žádost podle § 66 odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců, neboť toto ustanovení umožňuje výjimečné vydání povolení k trvalému pobytu, aniž by byla splněna podmínka předchozího nepřetržitého pobytu na území. Předchozí pobyt na území (po dobu pěti let) naopak žalobce ve své žádosti tvrdil. Bylo by tedy zcela v rozporu s logikou, pokud by správní orgány posuzovaly žádost žalobce podle § 66 odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců, kde jednou z rozhodných

skutečností je skutečnost, že chybí podmínka předchozího nepřetržitého pobytu na území, když žalobce v žádosti sám pobyt na území tvrdil a uváděl.

16. K tomu, co bylo uvedeno, je nutno poukázat na skutečnost, že žalobce žádné důvody hodné zvláštního zřetele v žádosti neuvedl, neuvedl to v průběhu celého správního řízení. Naopak k žádosti předložil zcela standardní doklady (např. pracovní smlouvu, rozhodnutí úřadu práce, doklady o zajištění pobytu), nedoložil ani netvrdil žádné skutečnosti, které by alespoň minimálně dokládaly, že jde o žádost podle § 66 odst. 1 písm. d) zákona o pobytu cizinců z důvodů hodných zvláštního zřetele.
17. Soud má tedy za to, že správní orgány postupovaly zcela v souladu s ustanovením § 37 odst. 1 správního řádu, když žádost žalobce posoudily podle jejího obsahu, byť žalovaná výslovně neuvádí, že se vypořádává s námitkou o porušení § 37 odst. 1 a § 4 odst. 1 správního řádu, je z obsahu odůvodnění napadeného rozhodnutí, zejména z III. části odůvodnění patrné, že správní orgány se žádostí zabývaly, tedy jednaly jako služba veřejnosti, přitom posoudily žádost podle jejího obsahu, když z odůvodnění je patrné, proč byla žádost žalobce považována za žádost podle § 68 zákona o pobytu cizinců.
18. K tvrzení žalobce, že jako důvod hodný zvláštního zřetele měla být hodnocena skutečnost, že na území pobývá nepřetržitě od roku 2007, integroval se do společnosti, dorozumí se českým jazykem a pobývá na území na základě platnosti víza strpění, je nutno konstatovat, že tyto skutečnosti nebyly správními orgány hodnoceny, a to právě proto, že žádost byla posouzena jako žádost o povolení k trvalému pobytu podle § 68 zákona o pobytu cizinců, podle něhož, jsou tyto uvedené skutečnosti irelevantní. Jestliže byla žádost posuzována podle § 68 zákona o pobytu cizinců, směřuje odůvodnění rozhodnutí k předmětu správního řízení. Správnímu orgánu nelze vytýkat, že se nezabývalo důvody, které z pohledu posouzení splnění podmínek, uvedených v § 68 zákona o pobytu cizinců, nemají právní význam.
19. Žalobce dále vznesl námitku přepjatého formalismu. Poukázal na to, že jde o nezákonný postup, správní orgány nejsou vázány doslovným zněním zákona, při výkladu a aplikaci právních předpisů nelze opomíjet jejich účel a smysl a je nutno vycházet z konkrétních skutečností toho kterého případu. K této zcela obecně uplatněné námitce soud uvádí, že není zřejmé, v čem měl konkrétně spočívat přepjatý formalismus v postupu žalované, když v daném případě nešlo o výklad a aplikaci právních předpisů z pohledu jejich účelu a smyslu. Správní orgány posuzovaly splnění podmínek pro vydání povolení k trvalému pobytu podle ustanovení § 68 zákona o pobytu cizinců, neboť takto žádost byla podána a nebylo třeba právní předpisy vykládat tak, že šlo o žádost z jiných důvodů a podle jiného právního ustanovení. Naopak v daném případě byly hodnoceny konkrétní okolnosti žádosti žalobce. Samotná skutečnost, že žalobce pobýval na území 11 let, je v případě, kdy jsou posuzovány okolnosti podle určitého konkrétního právního ustanovení a pobyt na území je jednou ze zákonem stanovených podmínek, neznámá to, že je povinností správního orgánu zvažovat a domýšlet, zda nejde o žádost podle jiného právního ustanovení a z jiných než v žádosti deklarovaných důvodů.
20. K tvrzení žalobce o tom, že pobývá na území oprávněně, považuje soud za potřebné konstatovat, že žalobce vstoupil na území České republiky ilegálně, nedisponuje, resp. nedisponoval ke dni vydání napadeného rozhodnutí žádným povolením k pobytu, pobývá na území České republiky pouze na základě víza strpění.

21. Důvodnou neshledal soud ani námitku, v níž žalobce dovozuje, že vydáním procesního rozhodnutí na místo meritorního rozhodnutí se správní orgány účelově vyhnuly své zákonné povinnosti zakotvené v § 174a zákona o pobytu cizinců. Vydání usnesení o zastavení řízení prvostupňovým správním orgánem nepovažuje soud za účelové, nýbrž za jediné možné, a to s přihlédnutím k podmínkám, které jsou uvedeny v ustanovení § 69 zákona o pobytu cizinců, ve kterém jsou uvedeny podmínky, za kterých je cizinec oprávněn podat žádost o povolení k trvalému pobytu na území České republiky. Jak správně uvedl prvostupňový správní orgán, podle § 69 odst. 5 zákona o pobytu cizinců musí být splněny podmínky uvedené v tomto právním ustanovení. Žalobce podmínky uvedené v § 69 odst. 5 písm. a), písm. b) ani písm. c) zákona o pobytu cizinců nesplňuje. Byly tím dány důvody pro to, aby řízení bylo zastaveno.
22. Žalobce dále poukázal na rozsudek Krajského soudu v Plzni ze dne 28.3.2017 čj: 57 A 6/2016-81, ze kterého dovozuje, že správní orgán prvního stupně pochybil, pokud se nepokusil skutkové okolnosti pro posouzení přiměřenosti zjistit ze své úřední povinnosti, neprovedl ani základní úkon jako je výslech žalobce. Ani tuto námitku neshledal soud důvodnou. Je zřejmé, že krajský soud v uvedeném rozsudku řešil otázku provedení výslechu v souvislosti s posouzením otázky přiměřenosti zásahu rozhodnutí do osobního a soukromého života cizinců. Tato otázka v daném případě nebyla posuzována, nelze tedy dovodit, že by prvostupňový správní orgán byl povinen provést výslech k těmto skutečnostem. Obdobně to platí ve vztahu k odkazu na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 25.5.2016 čj: 1 Azs 81/2016-33 o nutnosti zkoumat dopady rozhodnutí ve vztahu k rodinným příslušníkům žadatelů. Nebyla-li otázka přiměřenosti dopadu rozhodnutí posuzována, nemohla být posuzována ani ve vztahu k rodinným příslušníkům žalobce, jejichž existenci žalobce ostatně v průběhu správního řízení ani netvrdil.
23. Dle názoru soudu nedošlo k porušení § 3 správního řádu, protože byl zjištěn skutečný stav věci dostatečným způsobem proto, aby mohlo být o žádosti žalobce rozhodnuto. Není pochyb o tom, že žalobce nebyl oprávněn podat žádost o vydání povolení k pobytu na území České republiky, protože nemá postavení osoby, která splňuje podmínky podle §69 zákona o pobytu cizinců. Po tomto zjištění nabyt důvod k tomu, aby byly zjišťovány či dokazovány další skutečnosti.
24. Z výše uvedených důvodů dospěl soud k závěru, že žaloba není důvodná, proto žalobu podle § 78 odst. 7 s.ř.s. zamítl.
25. Výrok o nákladech řízení je odůvodněn ustanovením § 60 odst. 1 s.ř.s., žalobce neměl ve věci úspěch, proto mu právo na náhradu nákladů řízení nepřísluší. Žalovanému náklady nevznikly.
26. Pro úplnost soud uvádí, že o návrhu na přiznání odkladného účinku rozhodl soud usnesením ze dne 29.1.2019 čj: 11 A 3/2019-19 tak, že návrh žalobce zamítl. Toto usnesení nabylo právní moci dne 30.1.2019.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližze následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha dne 11. června 2020

JUDr. Hana Veberová, v. r.
předsedkyně senátu